

Wolke 9

(2008 - En el séptimo cielo), d'Andreas Dresen

Sinopsi

Ella no ho va buscar. Va passar. Primer van ser mirades de reüll, una atracció. Però res d'això no havia d'haver passat. Inge té una seixantena d'anys. En fa 30 que està casada i estima el seu marit, però se sent irresistiblement atreta per Karl, un home més gran que ella, de 76 anys. Hi ha passió, sexe. De cop, es torna a sentir jove.

Fitxa tècnica

Direcció Andreas Dresen
Guió Andreas Dresen,
Cooky Ziesche,
Laila Stieler
i Jörg Hauschild
Producció Peter Rommel
Fotografia Michael Hammon
Muntatge Jörg Hauschild
Vestuari Sabine Greunig
Nationalitat Alemanya
Durada 98 min.

Fitxa artística

Inge Ursula Werner
Werner Horst Rehberg
Karl Horst Westphal
Petra Steffi Kühnert

El director Andreas Dresen comenta la pel·lícula

Volia explicar aquesta història d'amor com si els protagonistes fossin gent jove, ja que tenia la impressió que això no s'havia mostrat en una pel·lícula. Sempre m'havia demanat per què a la gent gran només se li permet, tant al cinema com a la televisió, una visió més sentimental de la vida o de les històries romàntiques del que seria un mitjà per despertar un sentiment concret. Aquest tipus de cursileria de mala qualitat en què ningú mira realment, sinó que tot està constantment desdibuixat i confús, m'avorria molt. A la gent gran normal, els que s'han arrugat i han envellit amb dignitat però que ja no corresponen a la imatge de la bella joventut, simplement no se li fa cas. No se li concedeix grans emocions ni cap tipus de sexualitat.

A les dones d'aquesta edat se'ls permet aquest tipus de despertar menys que als homes, i volíem que aquesta dona prengués una decisió que no la comprometés. A més, aquesta dona abandona el seu marit per un home encara més gran que ella i decideix, amb gran dolor, optar per aquest amor. En aquesta història es capiren els clixés habituals. Al final, *En el Séptimo Cielo* és una

pel·lícula no únicament de l'amor i la sexualitat entre gent gran, sinó que també és una història molt normal sobre l'amor i el dolor, i sobre la dificultat de resistir la por a l'amor. D'altra banda, una edat avançada implica una diferència decisiva. Una cosa és abandonar algú o ser abandonat als 40 anys, i una altra cosa molt diferent és que això passi després de 30 anys de matrimoni i quan ja en tens 70. Això té unes conseqüències molt més dràstiques per a tot els afectats, ja que tenen moltes experiències i molta vida viscuda en comú. No tens la confiança per començar alguna cosa nova o per trobar algú. Ja no et queda gaire temps.

Fins i tot abans que donéssim el vistiplau a aquest projecte, vaig dir al productor Peter Rommel si seríem capaços d'aconseguir actors que el volguessin fer. Vaig parlar amb quatre actors i tres d'ells van acceptar-lo. Va ser curiós: primer em vaig trobar amb Horst Westphal, de 78 anys, que és bastant més gran que a la pel·lícula i que té un fill de 16 anys. Em va contar moltes històries i va ser com m'havia imaginat —que la vida no para i que quan convius amb els actors de la pel·lícula sents que estan tremendament vius. També vam fer molta recerca: hi ha molta informació sobre aquest tema, i diversos reportatges de primera mà escrits per persones d'aquesta edat. Al contrari que a les pel·lícules, moltes imatges estan

escrites: històries de persones que a la setantena, o fins i tot a la vuitantena, s'han enamorat inesperadament. Quan vam parlar-ne amb els amics, de sobte van començar a sortir històries.

Des de bon començament els vaig dir que hi hauria imatges de nus, no volia escenes tímides de sexe. Vam veure pel·lícules com *Intimidad*, de Patrice Chéreau. Aquesta situació requereix que els actors siguin molt oberts. De seguida em vaig adonar que tot era molt relaxat i normal. No tenia cap dubte que podríem relatar la història d'aquesta manera i, en aquell moment, tampoc no tenia clar com serien exactament les escenes de sexe. Vam ser molt clars des del principi: fem aquesta part durant els primers cinc minuts i després centrem-nos en l'essencial.

Naturalment, jo també tenia les meves inhibicions en relació amb les escenes de sexe. Vull dir que estàvem tractant amb una altra generació. Per aquest motiu, vaig dir als actors que assaressin les escenes completament vestits. Tot i això, ja a la primera presa, es van treure la roba, perquè també volien deixar enrere aquesta qüestió. Vaig haver d'aprendre a adoptar un to molt objectiu, realista i precís. Detesto les escenes de sexe genèriques. Volia veure exactament el que passava en cada moment, i com a director, has de dir-ho d'una manera molt clara. Jo mateix com a espectador vull tenir la sensació que sé el que passa i que no veig una situació genèrica de sexe.

Andreas Dresen

Crítica

En el séptimo cielo és el relat de l'idil·li adúlter que una dona gran manté amb un home encara més vell. La dona lluita amb la culpa que sent en traïr l'home que fa 30 anys que és el seu marit, però no pot renunciar al gaudi que li proporciona el seu nou afer. El director alemany Andreas Dresen no perd temps mostrant els preàmbuls de l'aventura ni justificant-la; se centra en el dilema de la dona: tirar endavant amb una relació que ha revitalitzat el seu esperit o continuar-ne una que és segura però previsible, i reflecteix amb tendresa i subtileza la transformació de la il·lusió inicial en confusió i desesperació. Ha rodat la pel·lícula amb un estil naturalista, usant la llum i l'enquadrament per establir el to emocional de cada escena.

No resulta fàcil contemplar dos cossos de pell arrugada que s'estrenyen l'un contra l'altre, i aquesta aversió és probablement el tipus d'actitud que Dresen espera neutralitzar amb la pel·lícula. Astutament, mostra les seqüències més explícites de nuesa –mai gratuïta o explotadora– al principi de la pel·lícula, de manera que el tema ja no distreu quan se'ns demana que considerem els dilemes emocionals dels personatges i les seves eleccions morals, i que entenguem que la luxúria, la passió, la traïció i la confusió no arriben mai a desaparèixer de les nostres vides amoroses.

És una llàstima que, en última instància, els personatges d'*En el séptimo cielo* es comportin d'una manera desmesuradament infantil respecte al que volen els uns dels altres, i es vegin abocats a un final incomprendible dissenyat –donada la sobrietat prèvia del conjunt– per arribar a un excés melodramàtic.

N.S. *El periódico*, 20.03.2009

¿Puede una historia de amor entre mayores enganchar tanto como otra entre gente joven, sexy y atractiva? Pues la respuesta es sí, o al menos eso es lo que sucede en esta película de Andreas Dresen, la valiente y notable *En el séptimo cielo* (*Wolke 9*). La cinta narra la historia de una mujer mayor que inicia una aventura con un hombre que también ha entrado ya en la tercera edad. Se trata de Inge (Ursula Werner), una costurera que le arregla un par de pantalones a Karl (Horst Westphal). Él se prueba los pantalones, ella le hace unos ajustes... y pasa lo que tiene que pasar, que los dos terminan retozándose en el suelo arrebatados por la pasión.

Inge vuelve con su marido Werner (Horst Rehberg), y trata de rehacer su rutinaria existencia, pero no puede sacarse a Karl de la cabeza, y resulta que él tampoco puede olvidarla a ella. Así que los dos continúan con su aventura: Inge lucha contra sus sentimientos para no seguir traicionando al que ha sido su marido durante 30 años, pero no logra evitar el placer que le supone su relación con su encantador amante.

Cuando Inge confiesa el adulterio a su hija Petra (Steffi Kuhnert), ésta anima a su madre a continuar con la relación si estar con Karl le hace feliz, pero le aconseja que se lo calle, que lo mantenga

en secreto. El sentimiento de culpa es enorme, y aunque Inge trata de trasladar algo del buen humor de la relación con Karl a su matrimonio, la cosa no funciona, y decide confesar la traición a Werner, un buen hombre, pero un poco simple. Inge busca la absolución y ser comprendida, pero Werner se sume en una profunda depresión.

Dresen ha hecho una película muy naturalista, usando la iluminación y un encuadre para sentar el tono emocional en cada escena. Cuando Inge está con Werner en el apartamento familiar, los espacios son oscuros y enrevesados, y la pareja repasa los momentos de su vida en común con ese sentido de la monotonía que existe en las relaciones tan largas. Pero donde Werner se encuentra cómodo, Inge se ahoga e intenta un cambio. No encuentra lo que necesita en su relación matrimonial y lo busca fuera, descubriendo una nueva luz en su vida.

Las escenas que comparten Inge y Karl son diferentes, son más brillantes, sobre todo las escenas de sexo, que se envuelven en un blanco extraordinario que evoca la alegría que irradian los dos protagonistas, su amor y la ternura que han encontrado el uno en la otra.

No es común ver una película en la que el amor (por no hablar del sexo) entre personas mayores se plasme con esta belleza. La desnudez se muestra como algo perfectamente natural, nunca gratuito, y las interpretaciones de los tres personajes principales son sensacionales, lo que hace que el público se meta en la historia con una gran facilidad. *En el séptimo cielo* ganó el premio "Una cierta mirada" en el Festival de Cannes, lo que refleja el aprecio del jurado por la manera en la que esta película retrata el amor y el sexo no como algo que sólo pertenece a los que son bellos y atractivos.

Ruth Arias

Es demana puntualitat. Es demana als espectadors que desconnectin els telèfons mòbils i qualsevol altre aparell acústic abans de començar la projecció. Gràcies.